

Această lucrare poate fi vizualizată și online

www.rsonline.ro

Revista Română de Contabilitate și Monografii Contabile

Nr. 86, decembrie 2022

SPECIALISTUL COMENTEAZĂ

Totul despre sediul permanent, de la înființare până la implicațiile fiscale

MONOGRAFIE CONTABILĂ

Inventarierea stocurilor

CAZURI PRACTICE

Factura electronică în relația B2G

Dezvoltator imobiliar. Cota redusă de TVA

Vânzare autoturism pentru care s-a dedus 50%
la achiziție

Totul despre sediul permanent, de la înființare până la implicațiile fiscale

consultant fiscal
Ionuț JINGA

SPECIALISTUL
COMENTEAZĂ

Unul din riscurile majore privind stabilirea unor sume suplimentare de plată la bugetul de stat, de către inspectorii ANAF, îl constituie reîncadrarea unor operațiuni efectuate de companii străine cu activitate în România drept tranzacții ale unui sediu permanent, pentru care respectivele firme vor fi obligate la plata impozitului pe profit.

Practic, se consideră că, de fapt, compania străină acționează în România prin intermediul unui sediu permanent, cu toate că firma încă nu a depus diligențele în sensul înființării acestuia.

Având în vedere numeroasele inspecții fiscale pe această temă, precum și aspectele neclare și controversate care există între inspectorii și contribuabili în sensul definirii sediului permanent, m-am gândit să vă prezint în detaliu acest subiect, pornind și de la rolul pe care îl joacă conceptul de sediu permanent în ceea ce privește posibilitatea organelor fiscale de a impozita veniturile unui nerezident, presupus a fi obținute prin intermediul sediului permanent din România.

Sediul permanent este definit în convențiile de evitare a dublei impunerii, potrivit negocierilor purtate între statele respective și presupune **existența în mod obligatoriu a unor activități care generează profituri**, deci nu este suficient ca resursele de care dispune să fie utilizate numai în scopul achiziționării de bunuri și servicii pentru ca inspectorii fiscali să stabilească un sediu permanent.

De asemenea, **activități auxiliare de tip suport nu vor genera un sediu permanent**, însă trebuie verificate cu atenție comentariile din convențiile de evitare a dublei impunerii.

La baza deciziei organului fiscal de reclasificare a sediului permanent stau argumente privind considerarea resurselor unei firme românești ca fiind la dispoziția nerezidentului, astfel că veniturile obținute trebuie impozitate în România.

Definiția sediului permanent, conform Codului fiscal:

1. Sediul permanent este un **loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea unui nerezident, fie direct, fie printr-un agent dependent**. La definirea sediului permanent se au în vedere **comentariile** de la art. 5 „*Sediul permanent*” din modelul Convenției de evitare a dublei impunerii al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.
2. Un sediu permanent presupune un loc de conducere, o sucursală, un birou, o fabrică, un magazin, un atelier, precum și o mină, un puț de țitei

sau de gaze, o carieră sau alte locuri de extracție a resurselor naturale, precum și locul în care continuă să se desfășoare o activitate cu activele și pasivele unei persoane juridice române care intră într-un proces de reorganizare.

3. Prin excepție de la cele două definiții de mai sus (pct. 1 și 2), un nerezident este considerat a avea un sediu permanent în România, în ceea ce privește activitățile pe care o persoană, alta decât un agent cu statut independent, le întreprinde în numele nerezidentului, dacă persoana acționează în România în numele nerezidentului și dacă este îndeplinită **una** dintre următoarele condiții:

- a) persoana este autorizată și exercită în România autoritatea de a încheia contracte în numele nerezidentului, cu excepția cazurilor în care activitățile respective sunt limitate la cele prevăzute la pct. 5;
- b) persoana menține în România un stoc de produse sau bunuri din care livrează produse sau bunuri în numele nerezidentului.

4. Un sediu permanent presupune un șantier de construcții, un proiect de construcție, un ansamblu sau montaj ori activități de supervizare legate de acestea, numai dacă șantierul, proiectul sau **activitățile durează mai mult de 6 luni**.

5. Important!

Un sediu permanent **NU** presupune următoarele:

- ✓ folosirea unei instalații numai în scopul depozitării sau al expunerii produselor ori bunurilor ce aparțin nerezidentului;
- ✓ menținerea unui stoc de produse sau bunuri ce aparțin unui nerezident numai în scopul de a fi depozitate sau expuse;
- ✓ menținerea unui stoc de produse sau bunuri ce aparțin unui nerezident numai în scopul de a fi procesate de către o altă persoană;
- ✓ vânzarea de produse sau bunuri ce aparțin unui nerezident, care au fost expuse în cadrul unor expoziții sau târguri fără caracter permanent ori ocazionale, dacă produsele ori bunurile sunt vândute nu mai târziu de o lună după încheierea târgului sau a expoziției;
- ✓ păstrarea unui loc fix de activitate numai în scopul achiziționării de produse sau bunuri ori culegerii de informații pentru un nerezident;
- ✓ păstrarea unui loc fix de activitate numai în scopul desfășurării de activități cu caracter pregătitor sau auxiliar de către un nerezident;
- ✓ păstrarea unui loc fix de activitate numai pentru o combinație a activităților prevăzute mai sus, cu condiția ca întreaga activitate desfășurată în locul fix să fie de natură pregătitoare sau auxiliară.

6. Un nerezident nu se consideră că are un sediu permanent în România dacă doar desfășoară activitate în România prin intermediul unui broker, agent, comisionar general sau al unui agent intermediar având un statut independent, în cazul în care **această activitate este activitatea obișnuită a agentului**, conform descrierii din documentele constitutive. Dacă activitățile unui astfel de agent sunt desfășurate integral sau aproape integral în numele nerezidentului, iar în relațiile comerciale și financiare dintre nerezident și agent există condiții diferite de acelea care ar exista între persoane independente, agentul nu se consideră ca fiind agent cu statut independent.

7. Un nerezident nu se consideră că are un sediu permanent în România **numai dacă acesta controlează sau este controlat de un rezident** ori de o persoană ce desfășoară o activitate în România prin intermediul unui sediu permanent sau altfel.

Studiu de caz: Sediul permanent nerezident Germania

Întrebare:

O firmă nerezidentă din Germania deține cod fiscal de TVA în România. Firma dorește să facă importuri pe codul fiscal de TVA din România, să depoziteze o perioadă marfa și apoi să o vândă.

Pentru faptul că o depozitează se poate considera că ar trebui să înființeze un sediu permanent în România? Poate, utilizând codul de TVA românesc, să depoziteze marfa?

Răspuns:

Conform art. 8 alin. (1) și (4) din Codul fiscal (1): „În înțelesul prezentului cod, sediul permanent este un loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea unui nerezident, fie direct, fie printr-un agent dependent. La definirea sediului permanent se au în vedere comentariile de la art. 5 «Sediul permanent» din modelul Convenției de evitare a dublei impunerii al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.

.....

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1) - (3), un sediu permanent nu presupune următoarele:

- a) folosirea unei instalații numai în scopul depozitării sau al expunerii produselor ori bunurilor ce aparțin nerezidentului;
- b) menținerea unui stoc de produse sau bunuri ce aparțin unui nerezident numai în scopul de a fi depozitate sau expuse;”.

Conform Normelor metodologice de aplicare a acestui articol, alineatul (7), pentru ca un loc de activitate să constituie sediu permanent, societatea ce îl utilizează trebuie să își desfășoare integral sau parțial activitățile prin acel loc de activitate. Activitatea nu trebuie să fie permanentă în sensul că nu există întreruperi ale operațiunilor, ci operațiunile trebuie desfășurate cu regularitate.

În concluzie, ținând cont de prevederile legislative de mai sus, de faptul că firma din Germania nu doar depozitează bunuri, ci le și vinde local sau intracomunitar, după caz, realizând o activitate economică, în opinia mea, trebuie să-și deschidă sediu permanent în România.

Definiția sediului permanent din convențiile de evitare a dublei impunerii:

Exemplu: Convenția de evitare a dublei impunerii dintre România și Polonia (art. 5)

Sediu permanent

1. În sensul prezentului acord, expresia sediu permanent înseamnă un loc fix de afaceri prin care este desfășurată, în întregime sau în parte, activitatea unei întreprinderi.

2. Expresia sediu permanent va include îndeosebi:

- a) un loc de conducere;
- b) o sucursală;
- c) un birou;
- d) o uzină;
- e) un atelier;
- f) o mină, un puț petrolier sau de gaze, o carieră sau orice alt loc de extracție a resurselor naturale.

3. Expresia sediu permanent cuprinde, de asemenea, un șantier de construcții, un proiect de construcție, montaj sau instalație, sau activități de supraveghere sau consultanță desfășurate în legătură cu acestea, dar numai când un asemenea șantier, proiect sau activități continuă pentru o perioadă mai mare de 9 (nouă) luni.

4. Independent de prevederile paragrafelor 1, 2 și 3 ale acestui articol, expresia sediu permanent va fi considerată că nu include:

- a) folosirea de instalații, exclusiv în scopul depozitării, expunerii sau livrării de produse sau mărfuri aparținând întreprinderii;

Inventarierea stocurilor

expert contabil
Olga CREVELESCU

MONOGRAFIE
CONTABILĂ

Efectuarea inventarierii patrimoniului este o obligație reglementată prin art. 7 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Normele privind organizarea și efectuarea inventarierii elementelor de natura activelor, datoriilor și capitalurilor proprii sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din Ordinul nr. 2.861/2009.

IMPORTANT!

Inventarierea patrimoniului este o obligație ce revine atât persoanelor juridice, cât și persoanelor fizice care desfășoară activități producătoare de venituri și care au obligația să conducă contabilitate în partidă simplă.

Inventarierea se efectuează:

- la începutul activității;
- cel puțin o dată în cursul exercițiului financiar;
- în cazul fuziunii, divizării sau lichidării societății;
- în alte situații prevăzute de lege, cum ar fi:
 - la cererea organelor de control, cu prilejul efectuării controlului, sau a altor organe prevăzute de lege;
 - ori de câte ori sunt indicii că există lipsuri sau plusuri în gestiune, care nu pot fi stabilite cert decât prin inventariere;
 - ori de câte ori intervine o predare-primire de gestiune;
 - cu prilejul reorganizării gestiunilor;
 - ca urmare a calamităților naturale sau a unor cazuri de forță majoră;
 - în alte cazuri prevăzute de lege.

Inventarierea elementelor de natura activelor, datoriilor și capitalurilor proprii se efectuează de către comisii de inventariere, numite prin decizie scrisă, emisă de persoanele răspunzătoare pentru buna organizare a lucrărilor de inventariere. În decizia de numire se menționează în mod obligatoriu:

- componența comisiei (numele președintelui și membrilor comisiei),
- modul de efectuare a inventarierii,
- metoda de inventariere utilizată,
- gestiunea supusă inventarierii,
- data de începere și de terminare a operațiunilor.

La entitățile al căror număr de salariați este redus, inventarierea poate fi efectuată de către o singură persoană. În această situație, răspunderea pentru

corectitudinea inventarierii revine administratorului, ordonatorului de credite sau altei persoane care are obligația gestionării entității respective.

În condițiile în care entitățile nu au niciun salariat care să poată efectua operațiunea de inventariere, aceasta se efectuează de către administratori.

Comisiile de inventariere sunt coordonate, acolo unde este cazul, de către o comisie centrală, numită prin decizie scrisă, emisă de persoanele răspunzătoare pentru buna organizare a lucrărilor de inventariere. Comisia centrală de inventariere are sarcina să organizeze, să instruiască, să supravegheze și să controleze modul de efectuare a operațiunilor de inventariere. Comisia centrală de inventariere răspunde de efectuarea tuturor lucrărilor de inventariere, potrivit prevederilor legale.

Pentru desfășurarea în bune condiții a operațiunilor de inventariere, în comisiile de inventariere vor fi numite persoane cu pregătire corespunzătoare economică și tehnică, care să asigure efectuarea corectă și la timp a inventarierii elementelor de natura activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, inclusiv evaluarea lor conform reglementărilor contabile aplicabile.

NOTĂ:

Inventarierea și evaluarea elementelor de natura activelor, datoriilor și capitalurilor proprii se pot efectua atât cu salariați proprii, cât și pe bază de contracte de prestări de servicii încheiate cu persoane juridice sau fizice cu pregătire corespunzătoare.

IMPORTANT!

Din comisia de inventariere nu pot face parte gestionarii depozitelor supuse inventarierii, contabilii care țin evidența gestiunii respective și nici auditorii interni sau statutari. Prin proceduri interne, entitățile pot stabili ca la efectuarea operațiunilor de inventariere să participe și contabilii care țin evidența gestiunii respective, fără ca aceștia să facă parte din comisie.

ATENȚIE!

Membrii comisiilor de inventariere nu pot fi înlocuiți decât în cazuri bine justificate și numai prin decizie scrisă, emisă de către cei care i-au numit.

Măsuri organizatorice

Principalele măsuri organizatorice care trebuie luate de către comisia de inventariere, impuse de Ordinul nr. 2.861 pentru aprobarea Normelor privind organizarea și efectuarea inventarierii elementelor de natura activelor, datoriilor și capitalurilor proprii sunt următoarele:

- Declarația gestionarului – înainte de începerea operațiunii de inventariere să ia de la gestionarul răspunzător de gestiunea bunurilor o declarație scrisă din care să rezulte dacă:
 - gestionează bunuri și în alte locuri de depozitare;
 - în afara bunurilor entității respective are în gestiune și alte bunuri aparținând terților, primite cu sau fără documente;
 - are plusuri sau lipsuri în gestiune, despre a căror cantitate ori valoare are cunoștință;
 - are bunuri nerecepționate sau care trebuie expediate (livrate), pentru care s-au întocmit documentele aferente;
 - a primit sau a eliberat bunuri fără documente legale;

Înregistrare sume primite din compensarea cheltuielilor cu combustibil

CAZURI PRACTICE

ÎNTREBARE:

Cum se înregistrează contabil încasarea sumelor provenite din compensarea creșterii prețului la combustibil conform H.G. nr. 667/2022? Suma încasată va fi compensată cu obligații fiscale neachitate?

SOLUȚIE FISCAL-CONTABILĂ:

Potrivit prevederilor art. 8 din H.G. nr. 667/2022, valoarea ajutorului de stat acordat pentru compensarea creșterii prețului pentru combustibil este de 50 de bani pe litrul de combustibil achiziționat, dar nu mai mult de 400.000 de euro per întreprindere.

Suma de restituit se stabilește fără subdiviziuni, prin reducere, atunci când fracțiunile în bani sunt mai mici de 50, și prin majorare, atunci când fracțiunile în bani sunt mai mari sau egale cu 50.

Sumele de plată datorate beneficiarilor se virează în conturile de trezorerie/ bancare înscrise în dispoziția de plată a ajutorului de stat transmisă de Autoritatea Rutieră Română – A.R.R., anexă la Acordul pentru finanțare, astfel:

a) în cazul operatorilor economici stabiliți în România, în conturile acestora deschise la Trezoreria Statului din cadrul organului fiscal competent în administrarea acestora.

Așadar, sumele se virează în conturile societății deschise la trezoreria statului și nu se compensează cu obligațiile fiscale neachitate, ca în cazul sumelor restituite conform prevederilor din O.U.G. nr. 106/2022.

Însă, după virarea sumelor respective, societatea poate să le vireze în contul obligațiilor fiscale neachitate.

Ca înregistrări contabile, sumele aprobate spre compensare reprezintă subvenții pentru acoperirea cheltuielilor cu combustibilul deja efectuate, astfel că, potrivit prevederilor de la pct. 399 din Reglementările contabile, subvențiile acordate pentru acoperirea anumitor cheltuieli sunt recunoscute la venituri în aceeași perioadă ca și cheltuiala aferentă.

Așadar, odată cu înregistrarea cheltuielilor, veți înregistra și veniturile din subvenție aprobate, astfel:

● Achiziție combustibil:

6022	=	401
„Cheltuieli privind combustibilii”		„Furnizori”

Factura electronică în relația B2G

ÎNTREBARE:

Am solicitat către ANAF, prin formularul 150, să utilizez certificatul calificat pentru o PFA care e nevoită să emită e-Factura, având un contract de colaborare cu o instituție a statului. Am primit pe mail din partea MFP activare cont pentru depunere declarații – mesajul: „contul dvs. a fost activat, puteți utiliza serviciul Depunere declarații.”

În SPV unde trebuie să transmit cererea 084 pentru înscrierea în Registrul RO e-Factura? Și formularul prevede nr. document și data că reprezintă PFA, dar nu am primit pe mail și un număr.

SOLUȚIE FISCAL-CONTABILĂ:

Relația B2G (dintre un operator economic și o instituție publică).

Legea nr. 139/2022, publicată în Monitorul Oficial nr. 490 din 17 mai 2022, aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2021 privind administrarea, funcționarea și implementarea sistemului național privind factura electronică RO e-Factura și factura electronică în România, precum și pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 78/2000 privind omologarea, eliberarea cărții de identitate a vehiculului și certificarea autenticității vehiculelor rutiere în vederea introducerii pe piață, punerii la dispoziție pe piață, înmatriculării sau înregistrării în România, precum și supravegherea pieței pentru acestea, însă instituie și obligativitatea practicării sistemului e-Factura în relația B2G, începând cu 01.07.2022.

Astfel, începând cu această dată, operatorii economici stabiliți în România conform art. 266 alin. (2) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, au obligația, în relația B2G, definită conform art. 2 alin. (1) lit. m) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2021 privind administrarea, funcționarea și implementarea sistemului național privind factura electronică RO e-Factura și factura electronică în România, precum și pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 78/2000 privind omologarea, eliberarea cărții de identitate a vehiculului și certificarea autenticității vehiculelor rutiere în vederea introducerii pe piață, punerii la dispoziție pe piață, înmatriculării sau înregistrării în România, precum și supravegherea pieței pentru acestea, să emită facturi electronice și să le transmită prin sistemul național privind factura electronică RO e-Factura.

Conform art. 2 alin. (1) lit. m) din O.U.G. nr. 120/2021, relația dintre un operator economic și autorități contractante, respectiv entități contractante – B2G – tranzacția dintre un operator economic care are calitatea de contractant sau sub-contractant/subantreprenor în temeiul Legii nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, Legii nr. 99/2016, cu modificările și completările ulterioare, Legii nr. 100/2016, cu modificările și completările ulterioare, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2011 privind atribuirea anumitor contracte de achiziții publice în domeniile apărării și securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 195/2012, cu modificările și completările ulterioare, și autorități contractante sau entități contractante care primesc și prelucrează facturi electronice.

Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice definește achiziția publică – achiziția de lucrări, de produse sau de servicii prin intermediul unui contract de achiziție publică de către una ori mai multe autorități contractante de la operatori economici desemnați de către acestea, indiferent dacă lucrările, produsele sau serviciile sunt destinate ori nu realizării unui interes public.

Prin urmare, Legea nr. 98/2016 se referă atât la achiziția de bunuri, cât și la achiziția de servicii, efectuate de o autoritate contractantă.

În concluzie, în relația B2G, obligativitatea emiterii facturii electronice intervine pentru toate livrările/prestările de servicii efectuate unei autorități contractante în temeiul Legii nr. 98/2016 privind achizițiile publice sau celorlalte acte normative enumerate mai sus, astfel că este necesar un contract scris cu respectiva autoritate contractantă (presupun în temeiul Legii nr. 98/2016).

Stoc degradat. Marfă expirată. Scădere din evidență. Regim fiscal

ÎNTREBARE:

O societate comercială are un stoc la mărfuri de 300.000 lei. Aceste mărfuri sunt perisabile (băuturi, băuturi alcoolice, zahăr etc.), având acest stoc încă de prin anul 2017. Multe dintre produse sunt deja expirate.

Cum putem scăpa de acest stoc? Care este monografia contabilă? În cazul unui control, ce justificare avem, există vreo reglementare legală?

SOLUȚIE FISCAL-CONTABILĂ:

În situația în care nu se mai pot comercializa, stocurile respective pot fi scăzute din evidența contabilă în urma distrugerii.

Dovada distrugerii constă în documente ce atestă stocul cantitativ-valoric al bunurilor degradate calitativ, expirate, respectiv listele de inventariere întocmite în conformitate cu O.M.F.P. nr. 2.861/2009, proces-verbal întocmit de comisia de inventariere cu privire la degradarea calitativă și propunerea de distrugere a bunurilor și proces-verbal întocmit cu ocazia distrugerii bunurilor, însoțit de alte documente (bon de consum, proces-verbal de constatare că bunurile nu mai pot fi valorificate către clienți, document prin care se dovedește că aceste bunuri au fost predate către o unitate de colectare a deșeurilor).

Din punct de vedere fiscal:

Potrivit art. 304 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, nu se ajustează deducerea inițială a taxei în cazul bunurilor distruse, pierdute sau furate, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător de persoana impozabilă.

Conform pct. 78 alin. (10) lit. d) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, în sensul art. 304 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, persoana impozabilă nu are obligația ajustării taxei deductibile în cazul bunurilor de natura stocurilor distruse, pierdute sau furate, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător, în situații cum ar fi, de exemplu, bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate și pentru care se face dovada distrugerii.

Predarea deșeurilor către o unitate colectoare este asimilată dovezii distrugerii și nu aveți obligația să ajustați TVA, conform art. 304 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

Obligația de a demonstra sau confirma în mod corespunzător că bunurile au fost distruse, pierdute sau furate, în sensul art. 304 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, revine persoanei impozabile. În situația în care organele de inspecție fiscală nu consideră suficiente dovezile furnizate de persoana impozabilă, acestea pot obliga persoana respectivă să efectueze ajustarea taxei. Conform principiului proporționalității, organele fiscale nu pot solicita persoanei impozabile mai mult decât ceea ce este necesar pentru dovedirea incidentului care a condus la pierderea, distrugerea sau furtul bunului, astfel încât sarcina persoanei impozabile să nu devină practic imposibilă sau extrem de dificilă.

Din punctul de vedere al cheltuielilor:

Sunt incidente prevederile de la art. 25 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal, dispoziții care prevăd că nu sunt cheltuieli deductibile cheltuielile privind bunurile de natura stocurilor sau a mijloacelor fixe amortizabile constatate lipsă din gestiune ori degradate, neimputabile, precum și taxa pe valoarea adăugată aferentă, dacă aceasta este datorată potrivit prevederilor titlului VII. Aceste cheltuieli sunt deductibile în următoarele situații/condiții:

1. bunurile/mijloacele fixe amortizabile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a altor cauze de forță majoră, în condițiile stabilite prin norme;

Vânzare autoturism pentru care s-a dedus 50% la achiziție

ÎNTREBARE:

O societate microîntreprindere plătitoare de TVA a achiziționat anul trecut un autoturism la care s-a dedus doar jumătate din TVA. În anul 2022 nu a avut activitate deloc și de aceea nu s-a calculat amortizare, pentru a nu se crea pierderi. Asociatul dorește să preia mijlocul fix – autoturismul de la societate.

În cazul acesta cum se facturează mijlocul fix din punctul de vedere al TVA, dacă la achiziție doar jumătate a fost deductibilă? Care este monografia contabilă?

SOLUȚIE FISCAL-CONTABILĂ:

Factura emisă către client va fi întocmită cu TVA (nu se poate aplica o scutire), dar opinia mea este că puteți ajusta în favoarea dumneavoastră taxa deductibilă conform art. 305 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal.

Potrivit art. 305 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal, ajustarea taxei deductibile se efectuează în situația în care un bun de capital al cărui drept de deducere a fost integral sau parțial limitat face obiectul oricărei operațiuni pentru care taxa este deductibilă. În cazul unei livrări de bunuri, valoarea suplimentară a taxei de dedus se limitează la valoarea taxei colectate pentru livrarea bunului respectiv.

Pentru vânzarea autoturismului pentru care s-a procedat la limitarea dreptului de deducere, dar vânzarea s-a efectuat prin taxare, este permisă ajustarea pozitivă a sumei TVA deductibile. În acest caz, suma TVA deductibile ajustate în beneficiul persoanei impozabile nu poate fi mai mare decât suma TVA colectate prin vânzare.

Astfel, dacă autoturismul se află în perioada de ajustare, puteți ajusta TVA în favoarea dumneavoastră conform art. 305 din Codul fiscal pentru 1/5 din TVA pe care nu ați dedus-o, pentru fiecare an din perioada de ajustare rămasă.

Dacă autoturismul a fost achiziționat în anul 2021, ajustați 4/5 din TVA pe care nu ați dedus-o.

● Vânzare autoturism:

461/4111 „Debitori diverși” / „Clienți”	=	% 7583 „Venituri din vânzarea activelor și alte operațiuni de capital” 4427 „TVA colectată”	preț de vânzare inclusiv TVA preț de vânzare fără TVA preț de vânzare fără TVA x 19%
---	---	---	---

● Ajustare TVA:

4426 „TVA deductibilă”	=	2133 „Mijloace de transport”	TVA nededusă la achiziție x 4/5
---------------------------	---	------------------------------------	------------------------------------